

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

นี่เห็นใหม่ในศาสนา เราว่าเรื่องของศาสนา ศาสนานะศาสนาของใคร เวลาศีลศีลของใคร
นี่ว่าเรื่องศาสนา เห็นใหม่ ถ้าศาสนานี้ต้องไม่เบียดเบียนตนเองก่อน แต่ที่เวลาเราประพฤติปฏิบัติ
เบียดเบียนตนเองใหม่ ยิ่งกว่าเบียดเบียนอีกเวลาประพฤติปฏิบัติ เวลาประพฤติปฏิบัติเบียดเบียน
เพราะอะไร? เบียดเบียนเพราะเราจะชำระล้างจิตใจของเรา เห็นใหม่ เพราะอะไร? เพราะเหตุคุณวัตร
นี่เบียดเบียนตัวเองใหม่ อดอาหารนี่เบียดเบียนตัวเองใหม่ แล้วเวลาไม่นอนนี่เบียดเบียนตัวเอง
ใหม่ โลกกว่าเบียดเบียนตัวเอง คำว่า “เบียดเบียนตัวเอง” ศาสนาต้องไม่เบียดเบียนตัวเอง แต่การ
ประพฤติปฏิบัตินี้ไม่ใช่เบียดเบียนเรา

เวลาหลวงตาท่านเทศน์ ท่านเทศน์ว่าการเห็นใหม่ ท่านไม่เคยค่าใครเลย ท่านไม่เคยว่า
ใครเลยนะ แต่ท่านว่ากิเลสในหัวใจของคนต่างหาก ถ้ากิเลสนี้มันอยู่ที่ภูเขา มันอยู่ที่วัดถุนะ ท่าน
ไม่ต้องทำอะไร เอาระเบิดซัดเข้าไปนี่ราบหมดเลย นี่ถ้ากิเลสมันอยู่ที่ร่างกายของมนุษย์นะ หมอนี่
มันจะผ่าตัดคนะ มันจะสลายกรรมให้เรานี้สวยมหาศาลเลย ร่างกายนี้จะตัดแปลงอย่างไรก็ได้ จะต่อ
กระดูกให้สูงให้ต่ำขนาดไหนก็ได้ ถ้ากิเลสมันอยู่ที่วัดถุนะ ครูบาอาจารย์เราทำให้เรียบร้อยหมด
เลย พระพุทธเจ้าทำให้เสร็จหมดเลย

มันไม่ใช่ กิเลสมันอยู่ที่ใจของคน แล้วใจของคนมันอยู่ที่ไหน ความรู้สึกนี่อยู่ที่ไหน แล้ว
ความรู้สึกมันอยู่ในหัวใจของเรา แล้วเครื่องมือจับความรู้สึกเอาที่ไหน เห็นใหม่ คลื่นหัวใจเวลา
จับคลื่นหัวใจกัน กราฟมันขึ้นขนาดนั้นนะคลื่นหัวใจ คลื่นหัวใจนี่มันเป็นระบบ เป็นพลังงาน
เฉยๆ มันไม่ใช่ความรู้สึกนี่ เห็นใหม่ คลื่นหัวใจขนาดไหนมันก็ไม่ใช่ความรู้สึก

กิเลสมันอยู่ที่ใจของคน ถ้าจะชำระกิเลส ศาสนามันต้องเข้าไปแก้ที่ใจของคน แล้วใจของ
คนวิธีการจะเข้าไปแก้ใจ เห็นใหม่ เวลาเรามา มาหาครูบาอาจารย์กันนี้ อยากจะประพฤติปฏิบัติ

อยากจะมีหลักมีเกณฑ์ อยากจะเป็น อยากมีธรรมะในหัวใจกัน แล้วอยากเฉยๆ อยากนั้นมันประสบความสำเร็จใหม่ ความอยากอย่างนี้มันเป็นความอยาก

แล้วเวลาธรรม เวลาเขาตีความผิด ความอยากนี้เป็นกิเลส ความอยากเฉยๆ เป็นกิเลส ความอยากได้อะไรโดยที่ไม่ประพฤติปฏิบัติเป็นกิเลส แต่การอยากทำเป็นมรรค การอยากทำเป็นบวกร การอยากทำใจ แล้วทำแล้วยังผิดยังถูกอีกนะ การอยากทำเป็นบวกรเพราะอะไร? การอยากทำนี้เป็นมรรคเพราะความอยาก นี่ศรัทธาความเชื่อ

มนุษย์ถ้าไม่มีศรัทธาความเชื่อจะไม่มาฟังธรรม การมีศรัทธาความเชื่อชักให้เราเข้าวัด แล้วศรัทธาความเชื่อมันแก้กิเลสได้ไหม? ไม่ได้! ศรัทธาความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ ความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้เลย แต่ถ้าไม่มีความเชื่อเราจะเข้าไปฟังธรรมใหม่ เพราะเรามีความเชื่อใช้ใหม่ เราถึงเข้าไปฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ถ้าสื่อสารออกมาด้วยความถูกต้อง

คูลี ในมุตโตทัยของหลวงปู่มั่น เห็นไหม ธรรมนี้สถิตในหัวใจของใคร ในปุถุชนมันก็หมองไปด้วยกิเลสของปุถุชนนั้น ถ้ามันสถิตในหัวใจของพระโศคาบัน มันก็หมองไปด้วยกิเลสของพระโศคาบัน เห็นไหม ถ้ามันสถิตในใจของสกิทา อนาคานี้มันก็หมองไป ถ้ามันสถิตในใจพระอรหันต์ สะอาดบริสุทธิ์หมดเลย ความสะอาดบริสุทธิ์หมดนี้เหมือนกับพ่อแม่ เหมือนกับที่เราเป็นปู่ย่าตายาย แล้วเราผ่านชีวิตมาลุ่มๆ ดอนๆ ถ้าปากลำบากขนาดไหน แล้วลูกหลานเราโตขึ้นมาเราจะสอนให้มันทำอะไร เห็นไหม นี่พระอรหันต์

คนที่จะเป็นพระอรหันต์ได้ต้องผ่านวิกฤตในการต่อสู้กับกิเลส การต่อสู้กิเลสเป็นเรื่องการต่อสู้ชำระกิเลสไม่ใช่เรื่องของง่ายๆ เลย งานทางโลกนี้งานแค่อาบเหงื่อต่างน้ำ งานแค่ใช้การบริหารจัดการ แต่การต่อสู้กับกิเลสก็คือการต่อสู้กับใจของเรา ต่อสู้กับความรู้สึกอันนี้มันแสนยากแสนยากเพราะอะไร? เพราะมันมีกิเลสในตัวมันเอง เห็นไหม มันมีข้าศึกอยู่ภายใน แล้วเราไปจัดการกับข้าศึกภายในนี้ มันจะจัดการได้อย่างไร ในเมื่อในภายในมันมีข้าศึก มันมีกิเลสอยู่ในตัวมันพร้อมอยู่แล้ว แล้วเราจะเอามรรคไปฆ่ามันนี่จะเอาอะไร ฆ่ามัน เห็นไหม

แล้วพอบอกมีความเชื่อ ความเชื่อนี้อันนี้เป็นมรรค ความเชื่อเป็นศรัทธา แต่เวลาความอยาก เห็นไหม ความอยากฆ่ากิเลสอันนี้เป็นมรรค เป็นคุณงามความดี ความอยากอย่างนี้ พ่อแม่ปู่ย่าตายายจะสอนให้ลูกให้หลานทำขึ้นมาอย่างนี้ พอกำหนดขึ้นมาการกระทำอันนี้ต่างหาก

คือการบั่นทอนกิเลสใจ การบั่นทอนคือการฝืนใจเราใจ การประพฤติปฏิบัติมันเป็นการต่อสู้กับกิเลส มือเราสกปรก เราจะล้างมือเราเนี่ย เราจะไม่ยอมให้เราขยับเลย เราจะไม่ยอมเอามือเราไปจุ่มน้ำ มือเราจะสะอาดได้อย่างไร มันต้องไปล้างใจใหม่ มือเราสกปรกเนี่ยเราต้องไปล้างน้ำ มันถึงจะสะอาดขึ้นมาได้

จิตก็เหมือนกัน ในเมื่อมันสกปรกมันก็ต้องมีการแก้ไข มันต้องมีการรักษา มีการตัดแปลงมัน มีการทำความสะอาดใจ นี่ไม่ต้อง อยู่เฉยๆ นี่เป็นพระอรหันต์ ไม่ต้องทำอะไรเลย ว่าง..สบายๆ นะ ไม่ต้องทำอะไรกันเลย อยู่เฉยๆ นอนตีแปลงนี่พระอรหันต์ แล้วใครทำความสะอาดอันนั้นเป็นกิเลสเห็นใหม่ นี่ความเห็นต่างของเรา

มันเป็นความเห็นต่างของใคร ความเห็นต่างของกิเลสเห็นใหม่ ความเห็นต่างของพวกเรา ชาวพุทธเนี่ยว่าต้องให้สะดวกสบาย ทุกอย่างต้องสะดวกสบาย เห็นใหม่ เวลาทำไปแล้วเราจะไม่ได้ผล เนี่ยว่า “ว่างๆ” ไม่ใช่ว่าง! ว่างเนี่ยเรารู้ว่าว่าง มันเป็นการเคลิบเคลิ้ม เหมือนกับเรารู้ความรู้สึก ถ้าตัวจิตว่างไม่ใช่เป็นอย่างนี้ ตัวจิตว่างตัวมันเองว่าง ไม่ใช่รู้ว่าว่าง ถ้ารู้ว่าว่างมันมีผู้รู้ ผู้รู้รู้ว่าว่าง ไม่ใช่สมาธิ เป็นมิจาหมคเลย

ถ้ามันเป็นตัวมันเองมันว่างมันจะไม่บอกว่าว่าง มันจะบอก “อึ” มันรู้ว่ามันว่างใจ มันรู้ตัวมันเองว่าง ไม่ใช่มันรู้ว่าว่าง รู้ว่าว่างเนี่ยไปรู้อารมณ์แล้ว มันเป็นสัมผัสเปลือกสัมผัส ตัวเปลือกสัมผัสมันรักษาสัมผัสไว้ แต่ตัวเนื้อสัมผัสมันต้องอาศัยเปลือกสัมผัสรักษาไว้ ถ้าไม่มีเปลือกสัมผัส สัมผัสก็อยู่ไม่ได้ จิตของคนก็เหมือนกัน โดยสัญชาตญาณ ในวิญญูะใจ ในวิญญูะมันต้องมีการสื่อสาร เห็นใหม่

คูสิ เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ เผ่าพันธุ์ของสัตว์มันจะสูญพันธุ์ไปไหม ไม่สูญพันธุ์ แต่โลกนี้สูญพันธุ์ไปเพราะสิ่งแวดล้อมต่างๆ มันสูญพันธุ์ไป แต่สิ่งนี้มันไม่สูญพันธุ์ไป ไม่สูญพันธุ์ไปเพราะอะไร? เพราะตัวจิตมันมีกามราคะ มันมีความเป็นไปของมัน

คูสิ เวลาอย่างเกสรดอกไม้เนี่ยมันผสมพันธุ์กัน โดยธรรมชาติของมันนะ เกสรดอกไม้ต่างๆ มันก็ผสมพันธุ์กันตามธรรมชาติ ด้วยลม ด้วยต่างๆ ด้วยแมลงต่างๆ เห็นใหม่ ผสมพันธุ์กัน แล้วความรู้สึกละ ถึงที่สุดแล้วนะจิตเนี่ยไม่มีเพศนะ จิตไม่มีเพศเพราะอะไร? เพราะพระอานนทนี่เคยเป็นผู้หญิงมาก่อน พระอานนทนี่ปรารถนาเป็นผู้ชาย เห็นใหม่ เพราะแรงปรารถนานี้มันก็เปลี่ยนมาจนพระอานนทนี่เป็นผู้ชาย เรื่องของแรงปรารถนานี้มันจะเปลี่ยนเราไปได้แต่มันต้องใช้กาลเวลาเปลี่ยนแปลง

แต่ถ้าในหัวใจละ ถึงที่สุดแล้วจิตไม่มีเพศเพราะอะไร? เพราะมันเป็นธาตุอันเดียวกัน เพียงแต่เราเกิดมานี้เป็นเพศหญิงเพศชาย เห็นไหม เรื่องสรีระก็ไม่เหมือนกัน เรื่องความรู้สึกก็ไม่เหมือนกัน แต่เห็นไหม เวลาผู้หญิงเก่ง เก่งกว่าผู้ชายอีก ทำไมมันเก่งขึ้นมาได้ละ เราบอกผู้ชาย ต้องเก่งกว่าผู้หญิง เป็นไปไม่ได้หรอก มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของจิตดวงนั้นนะ จิตดวงนั้นสร้าง สมบุญญานุการมาขนาดไหน ทำมาขนาดไหน มันเป็นจิตดวงนั้น นี้ออกมาเป็นสมมุติง นี้ออกมาเป็นเรื่องโลกๆ ใจ

แล้วศาสนาไปสอนตรงไหนละ ศาสนาสอนย้อนกลับมาที่ใจ ถ้าย้อนกลับมาที่ใจ วิธีการนะมันเป็นตำรานะ มันเป็นทฤษฎี คุณิ เวลาข้อวัตรปฏิบัติเห็นไหม นิธรรมและวินัย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัย เห็นไหม คุณิ เราว่าทำความดีใครจะส่งเสริมเรา ทำความดีเราทำดีเพื่อใคร ความดีของโลก คุณิ เขาสร้างวัตถุกันอันนั้นเป็นความดี เพราะอะไร? เขาจับต้องได้ ความดีของหน่วยราชการ ความดีนี้เขามีความดีกัน ความดีนี้ทำรายงานกันได้เป็นความดี

แล้วความดีของเราละ ถ้ามีมิ่งติดจิตสงบได้อย่างไร จิตนี้มันต้องพ้นจากดีและชั่ว เพราะมันเป็นตัวของมันเอง เห็นไหม มันปล่อยมาหมดเลย ถ้ามันปล่อยมา มันปล่อยมาเพื่ออะไร? มันปล่อยมาอย่างนี้มันก็ปล่อยมาเพื่อตัวมันเอง เพื่อตัวมันเองเพราะอะไร? เพราะความสุขในโลกนี้สุขเท่ากับความสงบไม่มี จิตสงบนี้มีความสุขมาก แล้วสงบของใคร สงบของฤๅษีชีไพร สงบของอาหารคาบส สงบของใคร สงบอย่างนี้มันสงบชั่วคราวไง มันสงบไม่จริง

แต่ถ้าเป็นมรรคญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะมันเกิดมาจากไหนละ? มันเกิดจากข้อวัตรปฏิบัติ แล้วเวลาข้อวัตรปฏิบัติจะปฏิบัติไปกันนะ พวกเราก็อายุๆ ยากๆ ใจ ถึงบอกว่าเวลาที่ว่ามันทุกข์ ถ้าปฏิบัติแล้วนี้มันต้องมีความสุข ความสุขว่ามันรู้แจ้ง มันมีสติสัมปชัญญะนะ เราจะรู้ตัวเราเองตลอดเวลาการเคลื่อนไหวนี้ จิตมันรู้ว่าผิดหรือถูกเลย เหมือนเข็มทิศ เข็มทิศถ้าไม่เสียนะมันจะชี้ไปทิศเหนืออย่างเดียว ถ้าเข็มทิศที่มันชำรุดมันเสียหายไปกองด้วยกัน เขาชี้ไปทิศเหนือหมดเลย มันชี้ลงทิศใต้

การประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้าพูดถึงเข้าถึงอริยสังคต้องเป็นอันเดียวกัน วิธีการต่างกัน แต่เข็มทิศตั้งแล้วต้องชี้ขึ้นทิศเหนือหมด จิตก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นไปมันจะชี้เข้าหาธรรมะหมด

ถ้าชี้มาธรรมะ ธรรมะคืออะไร? ธรรมคือความเป็นธรรม คือความเสมอภาค คือเหตุและผล คือสิ่งที่
ที่ไม่เอารัดเอาเปรียบกัน คือสิ่งที่สมดุล เห็นใหม่

แล้วความสมดุลมันมีได้ไหม ในโลกนี้สมดุลมีไม่ได้นะ คุณ ิ เวลาความเปลี่ยนแปลงของ
อากาศ เห็นใหม่ มันมีความสมดุลใหม่ มันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ธรรมชาติเป็นอย่างไร ชีวิตก็
เหมือนกัน เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ไม่มีอะไรคงที่หรอก เราเกิดมาตั้งแต่เราเกิดมาจนเราตายไป
ร่างกายนี้เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ความรู้สึกก็เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตั้งแต่เด็ก เป็นผู้ใหญ่มา แล้ว
แก่เฒ่าไปนี่ความรู้สึกอันเดียวกันไหม ความรู้สึกมันเปลี่ยนไปตลอดเวลาเพราะประสบการณ์มัน
ต่างๆ กันไป เห็นใหม่ สิ่งนี้มันเปลี่ยนแปลงเพราะมันเป็น โลก

แต่ถ้าเป็นธรรมละ ธรรมคือธรรมชาติอันนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลง ถ้าไม่เปลี่ยนแปลง ถ้า
มันธรรม จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้คือธรรมชาติอันนี้มันส่องใส การส่องใสนี้คือการที่มันจะ
ขับเคลื่อน ตัวนี้ตัวขับเคลื่อนเพราะความส่องใสมันมีพลังงานของมัน นี่จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิม
แท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ตัวนี้ต่างหากเป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส ไอ้ตัว
ส่องใสๆ นี้มันต้องทำลายมัน แล้ววิธีการทำลายเห็นใหม่ นี่วิธีการทำลาย

ในศาสนาตอนนี้ น่าเศร้าใจ น่าเศร้าใจตรงนี้ ตรงที่ว่านี้ใช้ปัญญาๆ กัน มันเป็นโลกีย์ปัญญา
มันเป็นปัญญาเกิดจากสมอง มันเป็นปัญญาเกิดจากข้อมูล มันเป็นปัญญาเกิดจากจิตเดิมแท้อันนี้
แล้วจิตเดิมแท้ที่มันส่องใส แต่ส่องใสแล้วหมองด้วยอุปกิเลสนี้ แล้วมันก็สร้างปัญญาออกมา มันก็
เลยเป็นโลกีย์ปัญญาไป มันก็เลยเป็นปัญญาเอาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาวิเคราะห์วิจ
กันใจ

แต่ปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ คือปัญญา
อย่างนี้ย้อนกลับเข้าไปตัวมันเอง ปัญญาในศาสนา คือปัญญาทวนกระแสกลับเข้ามาหาใจของ
ตัวเอง ไม่ใช่ไปวิเคราะห์วิจัยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิเคราะห์วิจัยธรรมของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้คือการหลอกลวงจิตออกมาให้มันบริหารจัดการ คือเหมือนน้ำ
เสียนี้ น้ำมันสกปรกใช้ใหม่ เราต้องทำความสะอาดมันใช้ใหม่ ถ้าเราอยู่เฉยมันสะอาดได้อย่างไร
ก็เอาธรรมอันนี้เข้าไปรีไซเคิลมัน คือว่าใช้มันใคร่ครวญธรรม พอใคร่ครวญมันก็ออกรับรู้ ออกใช้
ปัญญา ปัญญาอย่างนี้ปัญญาให้มันสะอาด มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ มันเป็นสมณะ มันก็เป็น

ปัญญาของโลกๆ มันเป็นโลกีย์ปัญญา ปัญญาของนักวิชาการ ปัญญาของทฤษฎีนี้มันเป็นปัญญา
อะไร เข้ากันได้แค่นี้

แล้วว่านี้คือปัญญาที่ข้ามพ้นกิเลสๆ มันข้ามพ้นกิเลสได้อย่างไร กิเลสยังเต็มหัว คิดออกมา
จากมึ่งนะ คิดออกมาจากใจดวงนั้นนะ คิดออกมาจากความรู้สึกอันนี้ มันแค่สงบแล้วนี่มัน
ย้อนกลับไป ย้อนกลับไปเห็นกาย เวทนา จิต ธรรมจากจิต ไม่ใช่เห็นกาย...

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)